

Warszawa, 14 stycznia 2019 r.

BAS-WAPM-75/19
TRYB PILNY

Do druku nr 3123

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie
zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy
o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych (przedstawiciel
wnioskodawców: poseł Anita Czerwińska)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projektodawcy proponują znowelizowanie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204, ze zm.), dalej jako „ustawa”. Zgodnie z proponowanym art. 15a ust. 1 i 2 ustawy w 2019 roku minister właściwy do spraw budżetu, na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, przekaze jednostkom publicznej radiofonii i telewizji, skarbowe papiery wartościowe, jako rekompensatę z tytułu utraconych w latach 2018 i 2019 opłat abonamentowych z tytułu zwolnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, zaś łączna wartość nominalna skarbowych papierów wartościowych, stanowiących rekompensatę, nie może przekroczyć kwoty 1.260.000. tys. zł.

Zgodnie z art. 15a ust. 4 i 5 ustawy Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ustali, w drodze uchwały, do dnia 31 maja 2019 r. kwotę rekompensaty oraz wartość nominalną skarbowych papierów wartościowych dla poszczególnych jednostek publicznej radiofonii i telewizji, a następnie przekaze tę uchwałę ministrowi właściwemu do spraw kultury i dziedzictwa narodowego.

Zgodnie z art. 15a ust. 6 ustawy minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, na podstawie wskazanej uchwały Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji złoży wniosek do ministra właściwego do spraw budżetu o przekazanie jednostkom publicznej radiofonii i telewizji skarbowych papierów wartościowych, o wartości nominalnej wskazanej w uchwale.

W art. 15a ust. 7-11 określono zasady emisji tych skarbowych papierów wartościowych oraz zasady rozporządzania nimi.

W myśl zmienianego art. 8 ust. 1 ustawy wpływy, o których mowa w art. 15a ustawy, mają być przeznaczane wyłącznie na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji¹ (dalej jako „ustawa o radiofonii i telewizji”) w wysokości nieprzekraczającej wydatków ponoszonych w związku z realizacją tej misji.

Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy wskazać:

- art. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej jako „TfUE”), dotyczący usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym,
- art. 106 ust. 2 TfUE dotyczący przedsiębiorstw świadczących usługi w ogólnym interesie gospodarczym,
- art. 107 TfUE dotyczący zasad przyznawania pomocy przez państwo,
- art. 108 TfUE ustanawiający obowiązek informowania Komisji Europejskiej o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy państwa²,
- art. 167 TfUE określający kompetencje państw członkowskich w dziedzinie kultury,
- Protokół (nr 29) w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich, dołączony do Traktatu z Lizbony (dalej jako „Protokół”),
- rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej jako „rozporządzenie 2015/1589”),
- decyzję Komisji 2012/21/UE z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług

---

¹ Dz. U. z 2017 r. poz. 1414, ze zm.

² Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE państwo członkowskie nie może wprowadzić w życie projektowanych środków pomocy państwa (programu pomocy) do czasu wydania przez Komisję Europejską decyzji końcowej o uznaniu programu pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem.

publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. UE L 7 z 11.1.2012, s. 3; dalej jako „decyzja 2012/21/UE”),

- rozporządzenie Komisji (UE) nr 360/2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. UE L 114 z 26.4.2012, s. 8, oraz L 290 z 4.10.2014, s. 11; dalej jako „rozporządzenie 360/2012”).

2.1. Radiofonia i telewizja publiczna, w zakresie sprawowania misji publicznej, jest traktowana jako usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu przepisów TfUE (pkt 6 komunikatu Komisji 2009/C 257/01 w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej; Dz. Urz. C 257 z 27.10.2009, s. 1, dalej jako „komunikat Komisji”). Zgodnie z art. 106 ust. 2 TfUE przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym podlegają normom Traktatów, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Jednocześnie przepis ten zastrzega, że rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii Europejskiej.

Znaczenie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym zostało podkreślone w art. 14 TfUE, stanowiącym, że UE i państwa członkowskie, w granicach swych kompetencji i w granicach stosowania Traktatów, zapewniają, aby te usługi funkcjonowały na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich zadania. Artykuł 14 TfUE nie wyłącza stosowania reguł dotyczących przyznawania pomocy przez państwo określonych w art. 106 i 107 TfUE. Zgodnie z postanowieniami interpretacyjnymi zawartymi w Protokole system publicznego nadawania w państwach członkowskich jest bezpośrednio związany z potrzebami demokratycznymi, społecznymi i kulturowymi każdego społeczeństwa oraz z koniecznością zachowania pluralizmu w mediach. W Protokole stwierdza się, że postanowienia Traktatów „nie naruszają kompetencji państw członkowskich w zakresie zapewnienia finansowania publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym w celu wypełnienia misji służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde państwo członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję w Unii w zakresie, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej służby publicznej”.

Artykuł 107 ust. 1 TfUE stanowi, że wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek

formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana m.in. pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji w UE w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem (art. 107 ust. 3 lit. d TfUE). Artykuł 167 ust. 4 TfUE przewiduje uwzględnianie przez UE w jej działaniu aspektów kulturalnych, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur.

Zgodnie z art. 106 ust. 3 TfUE Komisja Europejska czuwa nad stosowaniem art. 106 ust. 2 i w razie potrzeby kieruje stosowne dyrektywy lub decyzje do państw członkowskich. Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy państwa. Tak więc, zarówno w przypadku stosowania art. 106 ust. 2 TfUE jak i art. 107 ust. 3 lit. d TfUE, do Komisji należy ocena zgodności przyznanych środków z unijnymi regułami konkurencji, w tym z zasadami pomocy przyznawanej przez państwa.

W komunikacie Komisji szczegółowo określono kryteria, które bierze ona pod uwagę dokonując takiej oceny w odniesieniu do środków z zakresu pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej. Zdaniem Komisji pojęcie „kultura” w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. d Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d TfUE)³ wymaga przyjęcia interpretacji ograniczającej, ponieważ przepis przewidujący wyłączenie spod zakazu obejmowania pomocą państwa należy stosować w sposób ścisły. Potrzeby edukacyjne i demokratyczne państwa członkowskiego należy odróżnić od promocji kultury. Takiego rozróżnienia – między potrzebami kulturalnymi, społecznymi i demokratycznymi – dokonuje Protokół. Jeżeli państwo członkowskie nie wprowadzi odrębnej definicji i odrębnego finansowania pomocy państwa na samą promocję kultury, pomoc taka, zdaniem Komisji, co do zasady, nie może być zaakceptowana na podstawie art. 107 ust. 3 lit. d TfUE. Można jednak dokonać odpowiedniej oceny na podstawie art. 106 ust. 2 TfUE, dotyczącego usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE (TSUE) art. 106 ust. 2 TfUE stanowi wyjątek, który należy interpretować w sposób ściśle określony. Aby móc skorzystać z odstępstwa przewidzianego w tym przepisie, konieczne jest spełnienie następujących warunków: 1) usługa musi być świadczona w ogólnym interesie gospodarczym i jasno określona jako taka przez państwo członkowskie, 2) przedsiębiorstwo musi być jednoznacznie zobowiązane przez państwo do świadczenia danej usługi, 3) stosowanie zawartego w TfUE zakazu korzystania

---

³ Treść przepisów art. 86 ust. 2 oraz art. 87 ust. 3 lit. d TWE, zastąpionych odpowiednio art. 106 ust. 2 oraz art. 107 ust. 3 lit. d TfUE, nie uległa zmianie. Dalej w niniejszej opinii powoływane są obecne jednostki redakcyjne TfUE.

z pomocy państwa musi utrudniać wykonywanie szczególnych zadań powierzonych przedsiębiorstwu i odstępstwo od tego zakazu nie może wpływać na rozwój handlu w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii (kryterium proporcjonalności).⁴

2.2. Zgodnie z art. 1 lit d rozporządzenia 2015/1589 „program pomocowy” oznacza każde działanie, na którego podstawie, bez potrzeby dalszych środków wdrażających, można dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w akcie w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na którego podstawie pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu lub kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony lub w nieokreślonej kwocie.

„Nowa pomoc” w rozumieniu art. 1 lit c rozporządzenia 2015/1589 oznacza każdą pomoc, czyli programy pomocowe i pomoc indywidualną, która nie jest pomocą istniejącą, włącznie ze zmianami istniejącej pomocy.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia 2015/1589 z zastrzeżeniem odmiennych przepisów rozporządzeń wydanych zgodnie z art. 109 TfUE lub innych jego przepisów, zainteresowane państwo członkowskie zgłasza Komisji w odpowiednim czasie wszelkie plany przyznania nowej pomocy. Komisja bezzwłocznie informuje zainteresowane państwo członkowskie o otrzymaniu takiego zgłoszenia.

2.3. Decyzja 2012/21/UE określa warunki, na których pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznana pewnym przedsiębiorstwom, którym powierzono wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, jest zgodna z rynkiem wewnętrznym i zwolniona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 108 ust. 3 TfUE (art. 1 decyzji). Decyzję stosuje się do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznanej przedsiębiorstwom, którym powierzono wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, o których mowa w art. 106 ust. 2 TfUE, np. jeżeli rekompensata nie przekracza rocznej kwoty 15 mln EUR za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym w dziedzinach innych niż transport i infrastruktura transportowa. Jeśli wysokość rekompensaty zmienia się w okresie powierzenia, kwotę roczną oblicza się jako średnią rocznych kwot rekompensaty przewidywanych w okresie powierzenia.

Decyzję stosuje się wyłącznie w przypadkach, gdy okres, na jaki powierza się przedsiębiorstwu wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, nie przekracza dziesięciu lat. Jeżeli okres powierzenia przekracza dziesięć lat, decyzję stosuje się wyłącznie w takim zakresie, w jakim dostawca usług jest zobowiązany przeprowadzić znaczne inwestycje, które

---

⁴ Komunikat, pkt 37; wyrok TS z dnia 27 marca 1974 r. w sprawie 127-73, *Belgische Radio en Televisie przeciwko SV SABAM i NV Fonior*, ECR z 1974 r., s. 313.

muszą być amortyzowane przez dłuższy czas zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości (art. 2 ust. 2). Jeśli podczas okresu powierzenia warunki stosowania niniejszej decyzji przestaną być spełnione, pomoc zgłasza się zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE (art. 2 ust. 3 decyzji).

Powierzenie przedsiębiorstwu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym następuje poprzez jeden akt lub kilka aktów, których forma może zostać określona przez każde państwo członkowskie. Akt lub akty powinny w szczególności określać:

- przedmiot i czas trwania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych;
- nazwę przedsiębiorstwa oraz w stosownych przypadkach odpowiednie terytorium;
- rodzaj wszystkich wyłącznych lub specjalnych praw przyznanych przedsiębiorstwu przez organ powierzający;
- opis mechanizmu rekompensaty oraz wskaźniki służące do obliczania, kontrolowania i przeglądu wysokości rekompensaty;
- ustalenia na temat unikania i odzyskiwania nadwyżek rekompensaty;
- odniesienie do decyzji (art. 4 decyzji).

Rekompensata nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów netto wynikających z wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, z uwzględnieniem rozsądnego zysku (art. 5 ust. 1 decyzji).

2.4. Zgodnie z art. 2 ust. 2 i ust. 5 rozporządzenia nr 360/2012 pomoc przyznana przedsiębiorstwom z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 TfUE i dlatego jest zwolniona z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 108 ust. 3 TfUE, o ile spełnia warunki określone w artykule 2 ust. 2-8 tego rozporządzenia.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Na wstępie należy odnotować, że finansowanie jednostek publicznej radiofonii i telewizji na podstawie przepisów nowelizowanej ustawy stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE⁵, natomiast powinno zostać

---

⁵ Potwierdza to m.in. uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych (druk nr 2501, VIII kadencja Sejmu), w którym stwierdzono, że „Zgodnie ze wstępną opinią przyjętą przez Dyрекcję Generalną do spraw Konkurencji Komisji Europejskiej w dniu 10 maja 2011 r. w odniesieniu do zgodności obecnego systemu finansowania Telewizji Polskiej S.A. z zasadami wspólnego rynku „finansowanie TVP za pomocą opłat abonamentowych i dotacji z budżetu państwa stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE””.

ocenione, czy jest ona zgodna z rynkiem wewnętrznym oraz czy podlega wymogom notyfikacyjnym.

W kontekście przywołanych wyżej regulacji prawa Unii Europejskiej należy zauważyć, że w projekcie ustawy nie proponuje się zmiany mechanizmu przeznaczania wpływów określonych w art. 8 ust. 1 ustawy wyłącznie na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Finansowanie w tej formie zadań misji publicznej nie było do tej pory w sposób wiążący zakwestionowane we właściwych procedurach i można je uznać za pomoc przeznaczoną na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. d TfUE, a zatem nie narusza ono przepisów art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 1 TfUE, interpretowanych przez Protokół.

Projekt ustawy przewiduje jednak powiększenie puli środków, które na mocy art. 8 ust. 1 ustawy są przeznaczone na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Określone w art. 15a ustawy przekazanie jednostkom publicznej radiofonii i telewizji, skarbowych papierów wartościowych, jako rekompensatę z tytułu utraconych w latach 2018 i 2019 opłat abonamentowych z tytułu zwolnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, stanowi „program pomocowy” w rozumieniu art. 1 lit d rozporządzenia 2015/1589. Wypełnia ono bowiem przesłanki opisane w tym przepisie, tzn. na podstawie art. 15a ustawy będzie można bez potrzeby dalszych środków wdrażających, dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia również orzecznictwo unijnych sądów⁶.

Zgodnie z art. 1 lit c rozporządzenia 2015/1589 „nowa pomoc” oznacza każdą pomoc, czyli programy pomocowe i pomoc indywidualną, która nie jest pomocą istniejącą, włącznie ze zmianami istniejącej pomocy.

Wobec powyższego projekt ustawy może zostać uznany za plan przyznania nowej pomocy, podlegający zgłoszeniu Komisji Europejskiej.

Na podstawie projektu ustawy nie można ustalić, czy spełniony zostanie warunek wielkości pomocy (500 000 euro w okresie dowolnych trzech lat

---

⁶ W wyroku z dnia 26 kwietnia 2018 r. w sprawie C-233/16, *Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) przeciwko Generalitat de Catalunya*, TSUE orzekł, iż „w zakresie, w jakim beneficjenci korzystający z pomocy przyznawanej w ramach opodatkowania rozpatrywanego w postępowaniu głównym zostali określani w sposób generalny i abstrakcyjny czy też kwota przyznanej im w ten sposób pomocy pozostaje nieokreślona, pomoc ta wchodzi w zakres pojęcia „systemu pomocy” w rozumieniu art. 1 lit. d) rozporządzenia nr 659/1999, którego brzmienie jest identyczne z brzmieniem art. 1 lit. d) rozporządzenia nr 2015/1589” (pkt 81). Zob. także wyrok Sądu z dnia 22 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych T-50/06 RENV II i T-69/06 RENV II, *Irlandia i Aughinish Alumina Ltd przeciwko Komisji Europejskiej*, pkt 177-180.

budżetowych dla jednego przedsiębiorstwa – art. 2 ust. 2 i ust. 5 rozporządzenia nr 360/2012), w związku z czym nie można stwierdzić, czy rozporządzenie nr 360/2012 znajdzie zastosowanie.

Projektowany program pomocy nie spełnia wszystkich warunków określonych w decyzji 2012/21/UE, w szczególności ze względu na to, że nie można na podstawie projektu ustawy określić wysokości pomocy przyznawanej poszczególnym podmiotom. W związku z tym decyzja ta nie będzie miała zastosowania do projektowanego programu pomocy, a program pomocy nie jest zwolniony z obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Komisja Europejska powinna ocenić, czy przewidziany program pomocy dotyczący przekazywania środków publicznych na finansowanie misji publicznej jest zgodny z art. 106 ust. 2 TWE i art. 107 ust. 3 lit. d TWE. Można zatem przyjąć, że projekt ustawy podlega notyfikacji Komisji w trybie art. 108 ust. 3 TfUE w związku z rozporządzeniem 2015/1589.

Wykonaniu art. 108 ust. 3 TfUE służy na gruncie polskiego prawa krajowego ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362). Ustawa przewiduje następującą procedurę. Stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy, projekty programów pomocowych (programem pomocowym jest np. projekt ustawy przewidujący udzielanie pomocy publicznej) wymagają uzyskania opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Opinie te zawierają m.in. stanowisko, czy projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej, stanowisko w sprawie zgodności pomocy publicznej ze wspólnym rynkiem, propozycje zmian przedstawione w celu zapewnienia zgodności postanowień projektu ze wspólnym rynkiem, stanowisko w sprawie obowiązku notyfikacji projektu. Podmioty właściwe do wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii określa art. 13 ustawy – z wnioskiem takim występuje organ administracji publicznej opracowujący projekt programu pomocowego. Natomiast w przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot niebędący organem administracji publicznej (art. 16a ustawy), o opinię i przekazanie do Komisji projektu w celu dokonania jego notyfikacji występuje organ właściwy na podstawie Regulaminu Sejmu. Organem tym jest Marszałek Sejmu (art. 10 ust. 1 pkt 10a regulaminu Sejmu). Wniosek jest kierowany do Prezesa UOKiK. Decyzję w sprawie dokonania notyfikacji podejmuje, po zapoznaniu się z opinią Prezesa UOKiK, Rada Ministrów (art. 16 ust. 2 ustawy). Prezes UOKiK, za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa RP przy UE w Brukseli, dokonuje notyfikacji projektu programu pomocowego, czyli przekazuje Komisji Europejskiej projekt ustawy, by Komisja mogła dokonać oceny planowanej pomocy ze wspólnym rynkiem.

4. Konkluzja

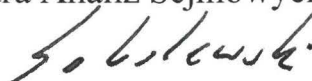
Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy może zostać uznany za plan pomocy publicznej, podlegający notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Akceptował:

Wicedyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 14 stycznia 2019 r.

BAS-WAPM-76/19
TRYB PILNY

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Anita Czerwińska) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projektodawcy proponują znowelizowanie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204, ze zm.), dalej jako „ustawa”. Zgodnie z proponowanym art. 15a ust. 1 i 2 ustawy w 2019 roku minister właściwy do spraw budżetu, na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, przekaze jednostkom publicznej radiofonii i telewizji, skarbowe papiery wartościowe, jako rekompensatę z tytułu utraconych w latach 2018 i 2019 opłat abonamentowych z tytułu zwolnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, zaś łączna wartość nominalna skarbowych papierów wartościowych, stanowiących rekompensatę, nie może przekroczyć kwoty 1.260.000. tys. zł.

Zgodnie z art. 15a ust. 4 i 5 ustawy Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ustali, w drodze uchwały, do dnia 31 maja 2019 r. kwotę rekompensaty oraz wartość nominalną skarbowych papierów wartościowych dla poszczególnych jednostek publicznej radiofonii i telewizji, a następnie przekaze tę uchwałę ministrowi właściwemu do spraw kultury i dziedzictwa narodowego.

Zgodnie z art. 15a ust. 6 ustawy minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, na podstawie wskazanej uchwały Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji złoży wniosek do ministra właściwego do spraw budżetu o przekazanie jednostkom publicznej radiofonii i telewizji skarbowych papierów wartościowych, o wartości nominalnej wskazanej w uchwale.

W art. 15a ust. 7-11 określono zasady emisji tych skarbowych papierów wartościowych oraz zasady rozporządzania nimi.

W myśl zmienianego art. 8 ust. 1 ustawy wpływy, o których mowa w art. 15a ustawy, mają być przeznaczane wyłącznie na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w wysokości nieprzekraczającej wydatków ponoszonych w związku z realizacją tej misji.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych nie jest projektem ustawy wykonującej prawo UE w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski